

Pasifik Akademi

Bazı anların insanın hayatını nasıl değiştirebileceği yaşarken anlaşılmaz. Sonradan, hayatımda oluşan düzensizlikler , herşeyin ters gitmesi insanı karamsarlığa düşürürken anlatıyor.

Birilerin verdiği öğütleri dinleyen çok da önemli değilmiş gibi gözükenler, yaşadığın sıkıntılı anlarda ne kadar da önemli olduğunu hissettirir. İşte o zaman anlaşılır yaşanan anların değeri. Benim için, Pasifik Akademi'de geçirdiğim her saniye işte bu kadar önemli. Çünkü ben orada öğrendiklerimle sadece mesleğimi kazanmadım, hayata dair birçok önemli şeyi de öğrendim.

23 yaşındaydım. Mesleğim yoktu. Bazı kısa süreli işlerde çalışıyordum ama biliyordum ki o işlerde yükselme şansım yoktu. Daha fazla para kazanamayacaktım. Daha iyi yerlerde olamayacaktım. Bunu kabullendiğimde içime çöreklenen öfkeyle karışık kaybetme duygusu nefes almamı bile zorlaştırıyordu. "Kendi yaşamımı kendim kuramayacaksam, kendi ayaklarım üzerinde duramayacaksam niye yaşıyorum ki?" diyordum kendime. Ailem ise hem beni maddi açıdan destekliyordu, hem de o yetmezmiş gibi bana moral vermeye çalışıyordu. Ailemin birçok sorunu vardı, o sorunlar yetmiyormuş gibi bir de ben vardım.

Liseyi bitirdikten sonra okuyamayıp bir kuaförde çalışmaya başlamıştım. Ama çalıştığım kuaförde dönen dolaplar, dedikodu ortamı beni bıktırmıştı. Orada çalışmadım. Daha iyi yerlere başvurduğumda da, o iş için gerekli olan özelliklere sahip olmadığım için kabul edilmiyordum. Sonra, bir mağazada çalışmaya başladım. Yorucu mesai saatleri, her gün artan iş yükü beni bıktırmadı.. Sonuçta bir işe sahiptim. Ama bir mağazada uzun süreli çalışmak imkansızdı yakındı. Düşük ücret, sigorta yok, bunlara katlanıyorsun, ama bir yıl sonra işsizsin ve daha da acısı, işsiz kaldığında başladığın yere dönüyorsun. Sanki boşuna yaşamışsın gibi, her şeye en baştan başlıyorsun. Bir yıl mağazada yıldırıcı koşullara katlanarak çalıştıktan sonra işsiz kalınca, ne yapacağımı bilemeyip evden çalışmayı denedim. Yapabileceğim çok az şey vardı. Ya dantel örecektim, ya da Avon katoloğundan ürün satmaya başlıcaktım. Ben Avon katoloğundan ürün satmayı denedim. Zaten kısıtlı bir çevrem vardı ve çevremdekilerin alım gücü güzellik ürünleri için yeterli değildi. Ne yapsam diye düşünüyordum her gün, her gece, her zaman. Ne yapsam da değiştirebilsem yaşamımı diyorum ama işin içinden çıkamıyorum.

Her şeyin çıkmaza girdiği bazı dönemler vardır. Ben öyle bir dönemdeydim. Ailemin iğnelemeleri, hiç istemediğim bir şekilde erkenden evlenmemin gündeme gelmesi, arkadaş ortamında hissettiğim eziklik, bazen bana bu karanlık dönemi asla aşamayacağımı düşündürüyordu. Şansımın dönmesini istiyordum, ama ayaklarımın üzerinde durabilmem için bir şansım olacağına inanmıyordum. Yaşadığım şey tam anlamıyla bir karanlıktı. Geleceğimin nasıl olacağını bilmiyordum; kimse geleceği bilemez, ama beni üzen geleceğimin iyi olması için bir adım atamamaktı. Ne yapacaktım, ne yapmalıydım, bilmiyordum. Evlenerek birine muhtaç olup, o acizlik içinde sürecek olan bir yaşamı da asla kendime uygun görmüyordum. Kendi ayaklarım üzerinde durmadan atacağım her adımda yere kapaklanacağımı biliyordum çünkü...

İnsanın yapacak bir şeyinin olmaması kadar üzücü bir şey yok. Her sabah kalkıyorum, anneme yardım ediyorum, bazı acı sözler ile, bana fazlalığımı hatırlatıyordu. Sonra bütün bir gün boş. Bir amaç olmadan

yaşamının sıkıntısı, arkadaşlarımla buluşup kafa dağıtmak için bir şeyler yapmak için dışarı çıksamda her defasında dışarıda harcacak param yoktu,hemde arkadaşlarımda zaman zaman bana sıkıcı geliyordu. Evde kalmak istemesem de ailemden harçlık istememek ve onlara fazla yük olmamak için evde oturmayı tercih ediyordum. Hem böylelikle boşuna para da harcamıyordum. Aslında ailem benim içinde bulunduğum bunalımdan çıkmam için ellerinden geleni yapıyor, benim için kaygılanıyordu; ama asla beni iğnelemeden de edemiyorlardı. Biliyordum, ben onlar için kocaman bir hayalkırıklığıydım ve onlar ne kadar gizlemek için çabalasalar da, benden umduklarını bulamamalarının sıkıntısı her zaman kendini belli ediyordu.

Annemin arkadaşları evimize geldiğinde, sohbet arasında benim işsizlik durumumdan hemen gündeme geliyor, Sözde beni inciltmeden konuşuluyordu, manalı konuşmalar ,acıyarak bakışlar beni daha çok üzüyordu.Bir gün, annemin bir arkadaşı bana "Kuaförde çalıştın, Avon katoloğundan ürün satmaya çalıştın da, bu işin eğitimini alıp güzellik sektöründe niye daha iyi bir pozisyonda çalışmadın?" diye sormuştu. Ben de "Üniversiteye gidemedim, biliyorsunuz." demiştim. Bu sohbetin sonrasında hayatımın değişeceğini bilmediğim için geçiştiren cevaplar veriyordum. Annemin arkadaşı emekli bir Türkçe öğretmeni idi. Karşı komşumuzdu ve bizi arada sırada ziyaret ederdi. Küçüklüğümden beri beni severdi. Türkçe dersinden zayıf aldığım da annemin ricası üzerine bana düzenli şekilde ders vermişti. Annem onun düşüncelerine çok değer verir, o geldiğinde her şeyi mükemmel bir şekilde hazırlamak için uğraşır. "Güzellik sektöründe çalışmak için illa ki üniversiteye gerek yok," dedi, biraz düşündü "kurslar var, eğer onlara gidersen daha iyi olabilir, internetten bir bak."

Bir şeylerin değiştiğini, şansımın olabileceğini umut etmek bile zor.. "Evet, bakacağım." dedim umutla. Çünkü ilk defa mantıklı bir öneri işitmişim geleceğime dair. Evlen, yurtdışına kaç, bekle iş sana gelir gibi önerilerden sonra, bu sohbetin bana büyük bir kapıyı açtığını hissedememem imkansızdı. Daha bir şey yapmış değildim ama bir fikrim vardı .

"Güzellik sektörü çok büyük, çok fazla istihdam kapasitesi var ve iyi paralar kazandırabiliyor ama kurs seçiminde dikkatli olmalısınız," dedi öğretmen ve anneme baktı "üç-beş kuruş ucuz diye kalitesiz yerlere kanmayın. Sonuçta bu bir eğitim. Kızının hayatına sağlam bir şekilde tutunabilmesi, aranan bir çalışan olması için iyi bir eğitim alması gerekli. Kızın üniversiteye gidememiş olabilir ama her şey bitmedi. O yaşıyor ve bir şeyler yaparak onu hayata iyi bir insan olarak hazırlamak hepimizin borcu." Bu sohbet süresince öğretmen konuştu, annem onayladı. Ben içimde geleceğe ilişkin beliren umudun etkisinden çıkamadığım için konuşulanları duyamaz duruma gelmişim. Tek isteğim bir an önce internete girip araştırmaya başlamaktı. Öğretmen bu konuyla ilgili uzunca düşündüğünü, benim bu yolu denemem gerektiğini anlatıyordu. İçinde kalitesiz, sadece para kazanmaya odaklı bir sürü kursun bulunduğu bu alanda doğru seçimi yapmanın çok zor olacağından bahsederken ben artık bu sohbetin bitmesini istiyordum. Öğretmenin konuşmalarından sonra içimde yanan ışık sönmeden bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyordum.

Hayatımı değiştireceğini hissetmeye başladığım o çok önemli sohbetten sonra, hızla internete girdim. Her şeyin bu kadar basitçe çözülebileceğine inanamıyordum. Bu benim aklıma daha önceden niye gelmedi diye hayıflanarak internetten güzellik kurslarını aramaya koyuldum. Arama sonuçlarından birini rastgele tıkladıktan sonra, süslü bir site karşımda belirmişti. Kursun sitesinde kursu öven bayağı cümleler, inanılmaz bir özensizlik vardı. Kendimi avutuyordum "olabilir, site önemli değil, belki bir reklam şirketi

hazırladı" diye. Sitedeki yazılara dayanamayınca hemen kursun telefonunu aradım. Telefon altı kere çalıp da bir cevap alamayınca telefonu kapadım. Yine aradım. Bu sefer telefona, niye aradın da rahatımızı bozdun ses tonuyla konuşan, biri çıktı. "Ben kursunuz hakkında bilgi edinmek istiyorum." dedim. "İnternette her şey yazıyor. Buraya gelip eğitim görürseniz size diploma veriyoruz." dedi. Beni başından sağmaya çalışan biriyle konuşuyordum. Birden kendimi kötü hissettim. "Peki eğitiminizin içeriği neler?" diye sordum sabırla. "Normal güzellik uzmanlığı eğitimi." diye cevap alınca sinirlerime hakim olmak için nefesimi tuttum.

"Nedir bu eğitimin normal peki?"

"Dersler var. Masaj, cilt bakımı, anatomi falan. Şimdi biz yoğunuz. Bir ara gelin isterseniz, daha rahat cevaplarınız sizi."

Hiç bir şey söylemeden telefonu kapattım. Ben hayatımı değiştirmek için bir adım atıp bütün umutlarımı alacağım eğitime bağlarken, karşımdaki yetkili benimle dalga geçer gibi konuşuyordu. Başka kursları yeniden rastgele aramayı denedim, yine aynı özensizlik, yine aynı baştan sağma uğraşıyla karşılaştım. Bazı kurslar çok fazla ilgi gösteriyordu ama o ilginin eğitim verme amaçlı değil para kazanma, öğrenciyi sömürme amaçlı olduğu ilk cümleden anlaşılıyordu. Ne yapmam gerektiğini yine bilmiyordum, ama belki bulurum umuduyla önüme çıkan bütün sitelerdeki telefon numaralarını yılmadan arıyordum. En azından kendime bir uğraş buldum, diye avunuyordum. Umutlarımın karşılığını bulamadıkça iyice kötümser duygulara kapılıyordum. Bende bu şans varken her şey boş.

Her şey birden bire olur. Hiç ummayacağın bir anda, birden bire bulursun, seni kuşatan o güven verici sesi. Birden bire anlarsın, evet, güzel bir hayatım olacak bundan sonra. Birden bire aşarsın seni yıldırان kuruntuları, birden bire iyi ki yaşıyorum dersin, iyi ki kaybetmemişim umudumu. İyi ki tutunmuşum yaşama her şeye rağmen. Nurcan Hoca'nın sesini telefonda ilk duyduğumda bunları hissettim. Güven verici olduğu kadar kendine güvenen, karşısındakini müşteri değil öğrenci olarak gören bir yaklaşım Nurcan Hoca'nın yaklaşımı. Müşteri değil, öğrenci olacağımı daha Hoca "merhaba" dediğinde anlamıştım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar, düzgün bir şekilde anlatıyor, karşısındakine soru soracak bir anlaşılmayan nokta bile bırakmıyordu. Nurcan Hoca'yla yaptığım telefon görüşmesinde anladığım, onun insana değer verdiğiydi. Önce telefona farklı biri çıkmış, adımları not almıştı. Bilgi vermek üzere Nurcan Hoca sizi arayacak demişlerdi. Ben yetkili, işinde söz sahibi olan biriyle konuşacağımı anlamıştım. Çünkü kayıt olmak için ararken bile randevu veriyorlardı. Adımı yazdırdıktan birkaç saat sonra Hoca aradı. Telefonu açtığım andan, Nurcan Hoca "Merhaba, ben Pasifik Akademi'den size bilgi vermek için arıyorum." dediği andan itibaren, hayatımın rayına oturmaya başladığını hissetmişim.

Telefon görüşmesi hayatıma ilişkin önemli kararlar verip rahatlamam için yeterli olmuştu bile. Nurcan Hoca her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı. Bu sektöre iş arayan değil, aranan uzmanlar kazandırmak için bu kursu açtık, kaliteden ödün vermemek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz demişti. Telefon görüşmesini yaptıktan sonraki gün, Pasifik Akademi'nin yolunu tuttum. Şişli'nin göbeğindeki Pasifik Akademi'nin yerini görünce heyecanım iyice artmıştı. Bu heyecanım içeri girinceye kadar sürdü. Asansörden inip Pasifik Akademi'ye adımlarımı attığım andan itibaren beni bekleyen güzellikleri hissetmişim. Her şeyin farklı olacağına dair olan inancım güçleniyordu. Her yer bembeyazdı. Beyaz duvarın üstünde her biri önemli resamlara ait olduğunu düşündüğüm harika resimler vardı. Nurcan Hoca'yla konuşmaya ilk başladığımda, kendisiyle karşısındaki arasına ilk cümleden başlayarak

mesafe koyan ve soğuk da denebilecek tavırları onun farklı olduğunu hissetmemi daha da kolaylaştırmıştı. İlk gün biraz yadırgasam da, bu soğuk denilebilecek tavırlarının ardında bambaşka bir tarafı vardı Nurcan Hoca'nın. O tarafı yakalayabilmek için, çabalamak, onunla olan ilişkinizde doğru davranmak gerekliydi. Hoca'nın önemseydiği birinci şey kaliteydi işte, canım cicim diye söze girip ardından size hayatınızda görmediğiniz kazıkları atan, sizi çok sevdim deyip içinden size küfür eden insanların tam karşıtıydı Nurcan Hoca.

Nurcan Hoca "Ders kitabı olarak benim yazdığım 'Güzellik ve Anatomi' kitabını kullanıyoruz. Onu internetten veya kitapçevlerinden satın alabilirsiniz." dediğinde şaşırılmıştım. Alanında gerçekten yetkin olan biri karşımdaydı. Eve gider gitmez internetten İdefix'e girip Hoca'nın kitabını aldım. Kitabın altındaki yorumları okuyunca, geleceğime dair verdiğim kararın ne kadar doğru olduğunu görüp, mutlu oldum. Okur yorumları, alanında birinci olan bu kitap büyük bir boşluğu dolduruyor, muhteşem ve kaliteli üslupla yazılmış, çok önemli bilgiler içeren bir kitap diyordu Hoca'nın kitabı için. Sonra başka okur yorumu var mı diye Netkitap.com'a girdim. Yine aynı övgüler. Ama değişik bir şey de dikkatimi çekti, Hoca'nın kitabını alan bir güzellik uzmanı, aynen şunları yazmıştı:

"Mesleğimle ilgili böyle bir kitabın yazılması beni gururlandırdı. Duvarda birçok diplomam vardı ama kendimde gördüğüm birçok da eksikim vardı. Çünkü bizler eğitimimizi uzmanlaşmaya yetecek kalitede almamıştık. Bu şaheser kitap sayesinde ben kafamdaki birçok soru işaretinin cevabını bulmakla kalmadım, mesleğimde kendimi ilk defa bu kadar donanımlı hissettim. Nurcan Arslan'ın güzel, akıcı ve açık üslubu da kitabı anlayarak okumamı sağladı. Kitabın baskı kalitesi de gözkaştırıcı. Pasifik Akademi'ye en yakın zamanda uğrayıp deneyimli uzmanla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bu kitabı herkese öneriyorum. Çok teşekkürler sayın yazar!"

Ne kadar doğru bir adım attığım, mesleğime ne kadar doğru bir yerden başladığımı gördükçe nefesim kesiliyor, kursun bir an önce başlamasını, derslere bir an önce girmeyi diliyordum. Başka kurslardan mezun olmuşların bile başvurduğu bu kitabın yazarı benim hocam olacaktı. O an benim için göz kamaştırıcıydı. Başka bir okur da Fransa'dan yorum yazmıştı. Bunlar beni daha da heyecanlandırıyor, ne yapacağımı karıştırdır duruma sokuyordu.

Nurcan Hoca'nın kitabı iki gün sonra kargoyla eve geldiğinde, hemen karşı komşumuz olan emekli öğretmenin evine gittim. Sonuçta bu kapıyı bana o açmıştı. Bana bunalımdan kurtalmam için en fazla gerekli olan şeyi, doğru öneriyi vermişti. Kitabı öğretmene gösterdim. Açtı, sayfaları karıştırdı, okumaya bile koyuldu. O kitabı karıştırdıkça ben ona Nurcan Hoca'nın bende bıraktığı izlenimi, internetten onun hakkında okuduğum yorumları anlatıyordum. Birden kitabı incelemeyi bıraktı ve bana döndü öğretmen.

"Kızım," dedi "ben sana bu öneriyi verirken, bu kadar güzel bir şeye vesile olacağımı bilmiyordum, eğitim için bulanabilinecek en güzel yeri bulmuşsun ve çok değerli bir hocan olacak kursta, bunu kitaptan bir cümle okuduğumda bile anlayabiliyorum. Seni güzel şeyler bekliyor. Çok mutluyum senin adına."

"Size çok teşekkür ederim, siz açtınız bu kapıyı bana," diyebildim sadece "hayatımı düzene sokmamı, şu an ki mutlu durumumu, geleceğe umutla bakmamı size borçluyum."

Kursun ilk günü ne yapacağımı bilemiyordum. Heyecandan bütün gece uyuyamamıştım. İlk gün sınıfa

giris tanışmaya başladığımızda, her şeyin hayal ettiğimden daha iyi olacağını görmüştüm. Sözcükler ağzımdan çıkmadan önce beynimde dolaşıyor, kendimin yankısını içimde hissedebiliyordum. Günler çok hızlı , bir okadar da yoğun geçiyordu. Dersler bazen çok sıkıcı ve özellikle anatomi çok ağır gelirken ,Uygulama dersleri bir okadar zevkli geçiyordu.Her geçen gün mesleğe kendimi daha yakın hissedip Güzellik uzmanı olduğumu düşünüyordum Evet mezuniyet günü geldi ve artık M.E.B onaylı her kapıyı açacağına inandığım uzmanlık belgemi aldım Kendimi yeniden doğmuş gibi hissettim ve hocamın yönlendirdiği işe başladım.Hocam derslerde her konu hakkında detaylı bilgi vererek örneklerle dahada iyi anlamamızı sağlıyıp en iyi şöyle en kötü bu olur gibi örneklemeleri de bir okadar çalışma hayatında kişiye güven veriyordu.En güzel olan şey zorda Kldığın her an Nurcan hocayı cepten araman ve hocamızın her konuda öğrencisine yardımcı olmasıydı.Kursdan uzaklaşmış olabiliriz ama biliyoruz ki okapı bize hep açık ve hocamız bir telefon kadar uzağımızda .

Bunu okuyanlar belki de neden böyle bir mektup yazdığımı merak ediyordur? Amacım kimseye yaranmak ya da yağcılık etmek değil. Ben sadece kendi hayatımı başkalarıyla paylaşmayı ve benimle benzer deneyimleri olanların yaşamlarına ışık tutabilmeyi istedim. Bunu böylesi düzgün cümlelerle aktarabilmem de bir yerde bana bu yolu açmış olan Özlem Hoca'nın yardımıyla mümkün oldu. Yoksa tek başıma fikirlerimi böylesi düzgün ve sistemli bir şekilde yazıya aktaramazdım. Ancak duygu ve düşüncelerimi yazıya aktarabilmekle her şey bitmedi. Bir de bu yazıyı Nurcan Hoca'nın yayınlamasını sağlamak var. Biliyorum ki bu yazdıklarına benzer yüzlerce mektup alıyor öğrencilerinden ama kendi kendinin reklamını yapmış olacağı düşüncesiyle etik bulmaz ve yayınlamaz biliyorum. Ancak yine de umuyorum ki Nurcan Hocam benim için bir ilki daha gerçekleştirir ve bu yazdıklarımı herkesle paylaşır. Ben de böylece ilk kez hikâyemi binlerce insanla paylaşma fırsatı bulurum ve belki de bu mektup benim gibi birkaç hayat kurtarır, kim bilir?